

А Лазарь не искаше и да знае. Той спрѣ едва, когато се изнизиха всички чародейни но опасни куплети.

Всички жени се бѣха разхълцали — тихо ронѣха сълзи отъ умиление. Чудната пѣсенъ се разлѣ на дълбоко и на широко въ душитѣ. Трелитѣ и ековетѣ отъ нея презъ много дни и нощи се носѣха и будѣха огнени копнежи, дивни настроения. Бѣлшебнитѣ думи — като въ планински осои хиляди сребърни звънци — трептѣха, звънтѣха и замираха.

Икиндия минаваше. Ходжитѣ се вече провикваха отъ високитѣ минарета. Меланхолнитѣ имъ химни се разнасяха надъ градеца и се подемаха къмъ небето. Съ тѣжна тържественостъ се възнасяха вечернитѣ молитви.

Ненадейно нѣщо страшно се случи на бѣлѣнката. Женитѣ и децата като пилци предъ ято ястреби се прѣснаха, кой на кѣде види. Платната, както бѣха прострени, разсѣблѣчени дрехи, пранета, сѣдове съ ядене, фурки съ кадели, скроени платна за шиене, кълбета прежда и започнати чорапи съ нанизани игли — всичко, всичко изоставиха и се разбѣгаха. Сякашъ огненъ змей съ грѣмъ и мѣлния се сви и се спусна надъ тѣхъ. Тѣлпа черкези, необуздани, свирепи, съ пламнали очи, съ голи ятагани въ рѣце, възседнали на буйни коне, отъ нѣколко страни ги подгониха. Ако глутница изгладнѣли вълци ги бѣха сподирили и налетѣли, нѣмаше да бѣде по-страшно.

Отъ всичко, що се случи, излѣзе на яве едно: черкезитѣ сѣ нѣмали на умъ да колятъ, а нѣщо много по-невинно и по-скромно — само да обератъ, каквото могатъ. Тѣ умишлено се спуснали въ такъвъ страшенъ видъ, колкото да изплашатъ и да пропждятъ женитѣ. Спокойно и търпеливо тѣ всичко събраха и товариха на конетѣ си. Не оставиха ни парцалче. Когато си свършиха работата, мирно и тихо се оттеглиха. Всичко бързо премина — само въ нѣколко минути. И бѣлѣнката опустѣ. Веселитѣ разговори и сладкитѣ пѣсни замрѣха. Безмѣлвие тежко като олово легна върху всичко.